

Глава I

ВСТУПНА

Днями, переглядаючи в ящику стола папери, я знайшов копію листа, якого надіслав рік тому старому шкільному приятеліві:

«Дорогий Чарльзе!

Гадаю, коли ти і я були в Ітоні, ані тебе, ні мене не можна було назвати вельми популярними: ти був саркастичним, спостережливим, практичним та холодно-кровним; власний портрет не наважуся зобразити, але не пригадую, щоби він був особливо привабливим — чи не так? Який тваринний магнетизм привабив нас один до одного — цього не знаю; звісно ж, я ніколи не відчував до тебе нічого подібного до почуттів Пілада й Ореста¹; і маю всі причини вважати, що й ти позбавлений будь-яких романтичних почувань щодо мене. Та все ж опісля занять ми часто гуляли разом і багато розмов-

---

¹ Тут і далі — прим. перекладача: Орест — у давньогрецькій міфології син Агамемнона й Клітемнестри, що із помсти за батька вбив матір та її коханця; Пілад — найкращий друг Ореста.

ляли; коли темою наших бесід були наші товариші чи шкільні вчителі, ми розуміли один одного; коли я переходив на вищі матерії, захоплювався якимось прегарним чи пречудовим предметом живої або неживої природи, твоя в'їдлива холодність мене не зачіпала. Я почувався недосяжним для неї ТОДІ — так само, як чуюся ТЕПЕР.

Я давно тобі не писав, а ще довше не бачив тебе. На днях, випадково взявши газету вашого графства, натрапив у ній на твоє ім'я. І почав згадувати старі часи, подумки перебираючи події, які відбулися, відколи ми розстались; отож сів і почав писати цього листа. Що ти робив відтоді, мені невідомо; але якщо захочеш, ти можеш дізнатись, як життя обійшлося зі мною.

Спершу, після закінчення Ітону, я зустрівся з дядьками по материнській лінії — лордом Тайндейлом і високоповажним Джоном Сікомом. Вони розпитували, чи ступлю я на шлях служіння церкві, й мій дядько — той, котрий аристократ, — у випадку, якщо я погоджуся, запропонував мені парафію в Сікомі, бо парафії тоді розподіляв він; натомість мій інший дядько, містер Сіком, натякнув, що коли стану ректором Сікому і Скайфа, мені дозволять узяти хазяйкою будинку та церковної парафії одну із шести моїх кузин, його дочок, котрі всі мені глибоко антипатичні.

Я відмовивсь і від парафії, і від шлюбу. Бути добрим священиком — хороша справа, але з мене вийшов би негожий духівник. Щодо дружини — навіть думка про те, щоби бути зв'язаним на все життя з однією зі своїх кузин, здавалася мені жахною. Вони всі, без сумніву, добре виховані й навіть гарненькі, але жодне виховання і ніякі їхні чари не зачепили в моїй душі й найтоншої

струни. Я навіть подумати не міг про те, як проводитиму довгі зимові вечори у вітальні перед каміном парадіяльного будинку Сікому віч-на-віч з однією з них — наприклад, з величною й статуєподібною Сарою — о ні! — я буду поганим чоловіком і за таких обставин ще й кепським священиком.

Коли я відкинув пропозиції обох моїх дядечків, ті спитали, що маю намір робити, і я відповів, що хочу подумати. Вони нагадали мені, що я не маю статків і їх нізвідки чекати, й по довгеньких роздумах лорд Тайндейл суворо запитав, чи я, бува, не вирішив йти стопами свого батька та зайнятися торгівлею. Ні, подібних міркувань у мене не було. Не думаю, що склад мислення дав би мені змогу стати добрим торгівцем; мої смаки і честолюбство не сягають так далеко; але стільки презирства було у виразі обличчя лорда, коли він вимовив слово «торгівля», такий зневажливий сарказм вчувався в його тоні, що я раптово зважився. «Батько» було для мене лише ім'я, але мені не подобалося, коли це слово вимовляли так глумливо мені в обличчя. Поквапно, але чуйно я відповів: «Не можу вчинити краще, ніж наслідувати приклад батька; так, так, я стану торгівцем». Дядечки не заперечували; ми розсталися, відчуваючи взаємну відразу. Знову подумки повертаючись до тієї розмови, я переконуюся, що мав цілковиту слущність, скинувши тягар Тайндейлової опіки, але було нерозумно негайно підставити плечі під інший гніт, до того ж невідомий, який міг виявитися ще непідйомнішим.

Я відразу ж написав Едвардові — ти знаєш Едварда — єдиному моєму братові, старшому за мене на десять років і одруженому з багатою донькою фабриканта. На той час він був власником фабрики і справи,

якою батько займався до банкрутства. Ти, певно, знаєш, що мій батько, колись багатий, наче Крез, незадовго до смерті збанкрутував, і після його кончини мати півроку жила в злиднях, а її аристократичні братики не допомогли, бо вона образила їх своєю спілкою з Крімсвортом, фабрикантом із-ширського графства. Наприкінці шестимісячного терміну вона привела на світ мене, а сама його полишила — вважаю, не надто про це жалкуючи, бо тут для неї було мало надії та підтримки.

Родичі батька взяли під опіку Едварда; так само, аж до моїх дев'яти років, вони опікувалися мною. Саме тоді з'ясувалося, що звільнилося місце представника нашого містечка у графстві округу; містер Сіком претендував на цю посаду. Мій дядько Крімсворт як справжній тямковитий комерсант скористався можливістю і написав пристрасного листа кандидатові, стверджуючи: якщо він та лорд Тайндейл не погодяться зробити щось для підтримки осиротілих дітей своєї сестри, він викриє їхню жорстоку поведінку й зробить усе, щоб містера Сікома не було обрано. Сей джентльмен і лорд Т. надто добре знали, що Крімсворти рішучі та безкомпромісні. Вони знали також, що ті мали вплив в окрузі Х., тому під тиском обставин дядечки змушені були оплатити мені навчання. Мене послали в Ітон, де я й перебував десять років, і протягом усього цього часу ми з Едвардом жодного разу не бачилися. Коли він виріс, то взявся торгувати і займався своїм ремеслом з таким старанням, умінням та успіхом, що нині, у своїх заледве тридцять, він уже має солідні статки. Про все це мені відомо з нечастих коротких листів, які я отримував від нього три чи чотири рази на рік; усі листи містили ворожі випадки на адресу сім'ї Сікомів та певні докори мені

за те, що я жив на щедроти цього дому. Спочатку, ще хлопцем, я не розумів, чому, залишившись без батьків, я не мав бути вдячним дядечкам Тайндейлу та Сікому за свою освіту, але дорослішаючи та поступово дізнаючись про стійку ворожість і ненависть, яку вони виявляли до мого батька аж до його смерті й знаючи про страждання моєї матері — про всю кривду, заподіяну нашій сім'ї — саме тоді я відчув сором від залежності, в якій опинивсь, і прийняв рішення ніколи не брати й шматка хліба з рук, що відмовили в найнеобхіднішому моїй матері, котра опинилася при смерті. Саме такими почуттями я керувався, коли відмовився від парафії в Сікомі та від спілки з моєю сестрою-патриціанкою.

Безповоротно порвавши з дядьками, я написав Едвардові; розповів йому, що сталося, та повідомив про свій намір піти його шляхом і зайнятися торгівлею; запитав також, чи не зможе він забезпечити мене роботою. У відповіді я не побачив схвалення мого рішення, але брат зауважив: якщо хочу, то можу прийти в графство -шир, і він побачить, «що можна для мене зробити стосовно роботи». Я приборкав усі почуття і навіть подумки заборонив собі критичні зауваження щодо його листа, спакував валізу й саквояж та негайно вирушив на північ.

Дощового жовтневого дня пополудні, після дводенної подорожі (залізниць тоді ще не було), я прибув у містечко N. Мені завжди чомусь здавалося, що Едвард живе в цьому містечку, але допитавшись, я дізнався, що в закопченому тупикові Бігбен-Клоус розташовані лише фабрика і склади містера Крімсворта; мешкає він за чотири милі від міста, у сільській місцевості.

Був пізній вечір, коли я вийшов коло воріт житла, на котре мені вказали як Едвардове. Коли наблизився до під'їзної алеї, то в непевних сутінках та похмурій імлі, котрі густішали, побачив, що будинок великий і ділянка землі навколо чимала. Зачекавши хвилю на галявині перед ґанком, опершись об високе дерево в центрі, я з цікавістю оглянув Крімсворт Хол.

«Едвард багатий, — розмірковував. — Я так і думав, що йому добре ведеться, але навіть не уявляв, що він — господар аж такого великого маєтку.»

Враз відкинувши всі свої домисли та припущення, я наблизився до парадного входу і подзвонив. Слуга відчинив двері; я назвав себе; він забрав у мене промоклу накидку і саквояж та ввів у кімнату, за вмєблюванням схожу на бібліотеку, де палахкотів яскравий вогонь у каміні, а на столі горіли свічки. Він повідомив, що ха-зяїн ще не повернувся з ярмарку в N., але вже за півгодини напевно буде вдома.

Полишений сам на себе, я вмовстився поруч із каміном у м'якому зручному кріслі, обтягнутому червоним сап'яном; і поки мої очі стежили за спалахами полум'я на розжарених вуглинах та часточками попелу, що з однаковими інтервалами осідали на цеглини перед вогнищем, розум був зайнятий припущеннями стосовно майбутньої зустрічі. У ній багато що було сумнівним, проте одне цілком певним — мені у жодному разі не загрожує жорстоке розчарування; від цього мене убезпечувала поміркованість моїх сподівань. Я аж ніяк не очікував братерської ніжності, що ллється через край. Едвардові листи були не такими, котрі породжують подібні розчарування або дають їм зміцніти. Та все ж, сидячи отак в очікуванні, був схвильований — надто

схвильований — сам не знаю, чому. Моя рука, яка так не звикла стискати долоні рідних, міцно зціпилася, щоб заспокоїти дрож, викликану нетерпінням.

Думаючи про своїх дядечків і гадаючи, чи Едвардова байдужість дорівнюватиме їхньому холодному презирству, я почув, як ворота під'їзної алеї відчинилися й застукотіли колеса карети, наближаючись до будинку: це приїхав містер Крімсворт; збігло кілька хвилин, і по короткому діалозі у холі між ним та слугою біля дверей бібліотеки почулися кроки — вони сповістили, що йде господар будинку.

Я все ще зберігав нечіткі спогади про Едварда — такого, яким він був десять років тому — високого, жилявого, несформованого юнака. ТЕПЕР же, коли я підвівся з крісла й обернувся до дверей бібліотеки, то побачив привабливого чоловіка міцної статури, зі свіжим кольором обличчя, гарної будови й атлетичних пропорцій; уже перший побіжний погляд давав відчуття гострого проникливого розуму та швидкості реакції, що проступали як у його рухах, так і в поставі, у погляді й загальному виразі обличчя. Він коротко привітався зі мною і в момент потискання рук оглянув мене з голови до ніг; потім всівся в сап'янове крісло і кивнув, щоб я також сідав.

— Я чекав на вас у конторі в Бігбен-Клоус, — мовив Едвард; я помітив, що його голос мав якийсь різкий акцент, можливо, притаманний йому взагалі; звуки були гортанними, характерними для північної говірки, що різало мені слух, бо я звик до сріблястого звучання мови півдня.

— Власник постоялого двору, де зупинився диліжанс, скерував мене сюди, — відповів я. — Спочатку в

мене виникли сумніви, чи правильно він мене зрозумів, адже я не знав, що ви маєте такий особняк.

— О, все гаразд! — відповів він. — Однак мені довелося провести в конторі зайвих півгодини, очікуючи вас — оце й усе. Вважав, що ви прибудете восьмигодинним диліжансом.

Я висловив жаль, що йому довелося чекати; він не відповів, але поворушив вугілля у каміні, намагаючись за цим жестом приховати роздратування; потім знову озирнув мене.

Внутрішньо я був задоволений від того, що в перші хвилини нашої зустрічі не виявив ані теплоти, ані запалу, натомість привітав цього чоловіка спокійно і безпристрасно.

— Чи ви остаточно порвали з Тайндейлом та Сікомом? — поспіхом поцікавився він.

— Не думаю, що надалі спілкуватимуся з ними; гадаю, відмова від їхніх пропозицій є непереборною завадою для наших подальших стосунків.

— Але, — продовжив він, — починаючи наше спілкування, хочу вам нагадати, що «ніхто двом панам служити не може¹». Знайомство з лордом Тайндейлом несумісне з будь-якою допомогою від мене.

Коли Едвард урешті поглянув на мене, в його очах було щось схоже на безпричинну погрозу.

Не схильний йому відповідати, я вдовольнився внутрішнім монологом стосовно того, як відрізняється спосіб мислення різних людей. Не знаю, як розцінив містер Крімсворт моє мовчання — вважав це проявом непокори чи ж свідченням того, що мене залякала

---

¹ Євангеліє від Матвія, 6:24, переклад Огієнка.

його безапеляційність. Він довго та пильно вдивлявся у мене, потім зненацька різко встав.

— Завтра, — мовив він, — я зверну вашу увагу на ще кілька моментів, але зараз час вечеряти, місіс Крімсворт, напевно, вже чекає; ви йдете?

Великими кроками він вийшов з кімнати; я поспішив за ним. Ідучи через хол, я розмірковував, якою може бути місіс Крімсворт.

«Чи вона, — думав я, — така ж ворожа до всього, що подобається мені, — така ж, як Тайндейл, Сіком і всі міс Сіком — така сама, як цей люблячий родич, що крокує попереду? Чи все-таки краща? Чи варто мені у розмові з нею виказати хоч частинку свого справжнього «я», чи...?»

Усі подальші припущення зненацька обірвалися, бо я врешті зайшов у їдальню.

Лампа, що горіла під абажуром з матового скла, освітлювала привітну кімнату, обшиту дубом; вечеря була на столі поруч з каміном; коло нього стояла, ніби очікуючи на наш прихід, леді: молода, висока, гарної статури; її сукня була красивою та модною — наскільки можна судити з першого погляду. Вона весело привіталася з містером Крімсвортом і дорікнула йому — чи то грайливо, чи то ображено — за запізнення; її голос (я завжди зважаю на голоси при оцінюванні характерів) був приємний, що, на мою думку, свідчило про життєрадісність. Містер Крімсворт невдовзі обірвав її енергійні докори поцілунком — поцілунком нареченого (вони ще й року не були одружені); леді в чудовому настрої зайняла своє місце за столом. Нарешті усвідомивши мою присутність, вона попросила пробачення за те, що не помітила мене раніше, і потиснула руку, як чинять усі леді, коли перебувають у хорошому

настрої, який змушує їх бути привітними з усіма, навіть з найбільш байдужими для них знайомими. Тепер я міг розгледіти, що в неї свіжий колір обличчя, риси дрібні, але приємні; волосся руде — цілковито руде. Вони з Едвардом багато розмовляли, і тон їхньої бесіди нагадував грайливу суперечку. Леді була стурбована або вдавала стурбованість від того, що він цього дня запрягав норавливого коня у двоколку; а чоловік висміював її страхи. Часом вона зверталася до мене.

— Містере Вільяме, хіба ж це не безглуздо з боку Едварда казати таке? Він стверджує, що об'їжджатиме Джека і — жодного іншого коня; тим часом ця тварина сьогодні вже двічі скинула його з себе.

Вона ледь шепелявила, і це було мило, хоча й трохи по-дитячому. Невдовзі я помітив також, що у виразі її обличчя та дрібних рисах є щось навіть не дівоче, а радше дитяче, і воно в поєднанні з легкою шепелявістю було, без сумніву, особливо привабливим для Едварда, й можливо, також для багатьох інших чоловіків; але не для мене. Я ловив її позирк, сподіваючись побачити там розум, який не міг помітити в обличчі чи почути у розмові; цей погляд був веселий, але неглибокий; інколи я бачив живість, марнославство, кокетство, що проглядали крізь райдужну оболонку очей, але даремно я шукав в її погляді душу.

Я не шанувальник східної краси: білі шийки, кармінні вуста й щічки, хвилі яскравих кучерів недостатні для мене без іскри Прометея, яка житиме й тоді, коли троянди та лілії зів'януть, а волосся торкнеться сивина. Під променями сонця, в достатку, квіти цвітуть добре; але скільки дощових днів буває в житті — суцільні листопади нещастя, коли і вогнище людини, і її домівка

закрижаніють, якщо не зігриває їх ясне, підбадьорливе світло інтелекту.

Після ретельного вивчення чистого аркуша обличчя місіс Крімсворт моє мимовільне глибоке зітхання провістило розчарування; вона ж розцінила його як захоплення своєю красою, а Едвард, котрий вочевидь пишався багатою та вродливою молодого дружиною, метнув на мене погляд — чи то глузливий, чи то лютий.

Я відвернувся від обох і, змученим оком обвівши кімнату, помітив дві картини в дубових рамах, що висіли по обидва боки від каміна. Не беручи більше участі в жартівливій розмові, що вели містер та місіс Крімсворт, я зосередився на вивченні картин. Це були портрети леді й джентльмена; обоє вони були вдягнені в костюми за модою двадцятилітньої давності. Портрет джентльмена висів в тіні, тож я не міг як слід його роздивитись, образ леді повністю освітлювала притінена лампа. Я впізнав це обличчя — бачив його в дитинстві. Це була моя мати; обидві картини становили єдині вцілілі родові цінності з майна мого батька.

Пригадував, що це обличчя радувало мене в дитинстві, але тоді я ще не розумів цього. Тепер знав, як нечасто зустрічаються подібні лиця й сповна оцінив вдумливий і водночас лагідний його вираз. Серйозні сірі очі зачаровували мене, а риси обличчя дихали правдивістю та ніжністю. Я пошкодував, що це лише картина.

Невдовзі полишив містера й місіс Крімсворт на самих себе. Слуга провів у відведену для мене кімнату; зачиняючи її двері, я відмежувався від усіх — і від тебе, Чарльзе, також.

Тому до побачення — поки що.

ВІЛЬЯМ КРИМСВОРТ».